

Manus, må sjekkes mot fremføring

Tiltredelsestale – Svein Valle, *Bodø domkirke 22.09.2023*

Aller først: Tusen takk for tilliten. Det er utrolig flott å stå her, fordi det betyr at jeg er den neste biskopen i Sør-Hålogaland. Jeg er utrolig glad og takknemlig for at jeg får sjansen og at Kirkerådet har tatt sjansen på å ha meg som biskop i de neste årene. Samtidig så «e æ skremt». For det er litt surrealistisk å stå her som den nye biskopen. Jeg har aldri tidligere gått med en «biskop i magen». Biskop emeritus Per Lønning sa: Når kirken har bruk for en, så stiller man seg tilgjengelig. Og det er vel det jeg har gjort – jeg har sagt ja, når kirka har spurt. For kirken har et prosjekt og et oppdrag som jeg tror på – og som jeg virkelig tror behøves. Dermed er det et privilegium å bli pekt på når kirken skal ha ny leder i Sør-Hålogaland bispedømme de neste årene.

Og særlig spesielt er det å få stå i den kirka jeg selv ble døpt i. Ingen av de som var til stede den gang så vel for seg at ringen skulle sluttes så ettertrykkelig, vel 57 år senere.

Jeg har allerede fungert som biskop hele dette året. Det har vært utrolig spennende og flott, og det fineste har vært å møte dedikerte frivillige og ansatte som virkelig brenner for kirken og kirkens arbeid. Det er en fryd å møt ansatte som virkelig vil noe med det de gjør, diakoner, kantorer og kirkemusikere, prester, kateketer og undervisningsmedarbeidere, kirketjenere, gravere og kontoransatte. Ulike faggrupper, men med et felles mål. Det har gjort meg trygg på at vi sammen skal få til å være kirke på en god og fremtidsrettet måte. Og den helt supre gjengen på bispedømmekontoret. Det er en fryd å få lov til å samarbeid med en så helt utrolig dedikert gjeng.

Helt siden disiplene fikk oppdraget om å gå ut, har kirken alltid vært et vi. Noen av oss blir pekt på som ledere, men det er bestandig fellesskapet som skal virkeliggjøre vårt hellige oppdrag.

«Det ska vær folk i kirkan – kirkan treng folk og folk treng kirkan».

Ei tom kirke er bare et bygg. Ei kirke med folk gir innhold og virkeliggjør den norske kirkes visjon: **Mer himmel på jord.**

Det er en stor visjon – og det er ikke noe nytt at det finnes ambisjoner om å fylle kirkene. Hvert år etterspør kirkerådet antall – hvor mange har vært innom kirken.

Vi kan skjønne hvorfor – men det er kanskje feil fokus. For med meg som biskop skal vi legge mindre vekt på telling og tellekanter. Vi skal lære av Bodø/Glimt – de opplevde suksess først når de sluttet å ha fokus på resultat. Når de heller vektla prestasjon og læring, på samhandling, lojalitet og kvalitet kom suksessen av seg selv. Og det er mitt ansvar som leder og biskop å hjelpe organisasjonen vår å holde dette fokuset.

Jeg har vokst opp i denne byen. Takket være en lokal kristen ungdomsklubb så fant jeg et sted hvor jeg passet inn. Dit kom jeg som 13–14 åring og fikk et tilholdssted sammen med andre ungdommer. Et sted hvor det gjerne var en voksen tilstede, men hvor det var vi unge som sto for innhold. Vi unge var styret. Vi bestemte hvilket preg det skulle være på klubb-kveldene. At skulle være andakt hadde noen voksne bestemt – men vi bestemte hvem som skulle spørres om å holde andakt. Det var ungt ansvar og voksent nærvær.

Denne klubben er foranledningen til at jeg står her i dag. Alt i mellom har vært en forberedelse til denne dagen, og til det jeg skal få bidra med som biskop.

Vi skal likevel ikke ut på noen nostalgitrip. Alt var ikke bedre før – og situasjonen før skal heller ikke være målestokk for det vi skal få til fremover. Men vi må fortsatt og på nytt legge til rette for at barn- og

unge kan erfare at kirken og organisasjoner har meningsfulle tilbud. Der de naturlig, og på egne premisser får delta og kjenne seg inkludert og verdsatt. Kirkene skal være trygge og åpne rom for barn- og unge.

Vi skal være garantister for at de der kan komme som de er og være som de er.

Bare denne uken har vi fått urovekkende rapporter om barn- og unges forhold på skole og i høyere utdanning. Vi har et samfunnsansvar og et hellig oppdrag i å formidle verdier og holdninger som bidrar til å løfte frem barn og unges virkelighet og interesser. Derfor er jeg også glad for at noe av det første jeg får gjøre i dag er å besøke Sør-Hålogaland bispedømmes Ungdomsting.

Det er lett å havne i festtalemodus og dra fram honnørord som åpenhet, raushet, rettferdighet, forsoning, inkludering, nåde og kjærlighet. Alt dette er viktig – men det blir hult om ikke ordene omsettes i noe konkret. Blir dette bare preken og prat – så mister vi vår troverdighet.

I kirken må det være balanse mellom det vi sier og det vi gjør. Snakker vi om raushet så må det vises i praksis. Snakker vi om inkludering så må vi inkludere. Snakker vi om å ta imot fremmede – så må vi ta i mot. Kirken er grunnleggende diakonal. Vår troverdighet kommer av at det vi gjør henger sammen med det vi sier. Vi kan ikke snakke om forsoning uten at vi har erkjennelse og dialog, og uten at vi gjør konkrete tiltak. Vi skal både snakke og gjøre forsoning fremover. Og vi skal samtidig holde frem troen og snakke ærlig om tvilen.

Så har vi mange konkrete saker som vi skal jobbe med og utvikle i tiden som kommer. Hvordan kommuniserer vi med medlemmene våre? Hvordan bidrar vi aktivt og positivt til gode lokalsamfunn? Hvordan løser vi samfunnsoppdraget vårt, og gir gode tilbud? Hvordan driver vi med rekruttering, både på lang og kort sikt? Hva er vårt bidrag for å løse klimakrisen? Hvordan utvikler vi samarbeid på

tvers i organisasjonen? Jeg kommer rett fra utdelingen av Bodø kommunes miljøpris. Den gikk i år til Kirkens bymisjon (eller vår Bymisjon som jeg liker å kalle det). Begrunnelsen er at de på en konkret måte bidrar til sirkulær økonomi, bærekraft og værekraft. De vis vei – og jeg er utrolig stolt over det som de får til.

Alt dette er saker som jeg virkelig gleder meg til å gå i gang med. Saker som jeg tror vil utgjøre en forskjell når vi kommer ordentlig i gang. Jeg går inn i bispegjernen med ambisjoner. Ambisjoner om at vi som fellesskap skal utgjøre en forskjell. Vi skal ha Jesu eksempel som retningsgivende for det vi gjør, våre verdier og våre holdninger. Derfor er det bare «å gled sæ» – nu kjør vi.

Takk for oppmerksomheten!